

Nr 40.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen angående ersättning till V. G. G. Andersson m. fl.; given Stockholms slott den 30 januari 1953.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över försvarsärenden för denna dag, föreslå riksdagen att bifalla de förslag, om vilkas avlåtande till riksdagen föredraganden hemställt.

GUSTAF ADOLF.

Ingvar Lindell.

Propositionens huvudsakliga innehåll.

I propositionen underställes riksdagens prövning dels två ärenden angående ersättning för skada ådragen under militärtjänstgöring, dels ett ärende angående livränta åt efterlevande till en person som avlidit under militärtjänstgöring, dels ett ärende angående livränta åt efterlevande till en person, som avlidit av skada som tillfogats honom vid trafik med en kronan tillhörig bil, dels ock ett ärende angående ersättning för skada ådragen under färd till hästbesiktning jämlikt militära uttagningsförordningen.

*Utdrag av protokollet över försvarsärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott
den 30 januari 1953.*

Närvarande:

Ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden SKÖLD, ZETTERBERG, STRÄNG, ERICSSON, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD, NORUP, HEDLUND, PERSSON, HJALMAR NILSON, LINDELL, NORDENSTAM.

Efter gemensam beredning med chefen för finansdepartementet anför t. f. chefen för försvarsdepartementet, statsrådet Lindell, följande.

1.

I samband med en av Göta ingenjörkår anordnad militär övning inträffade den 18 november 1948 en sprängningsolycka, varvid värnpliktige 691-12-47 V. G. G. Andersson, Stenholm, Huskvarna, fick sitt ena öga skadat.

I anledning av skadan har riksförsäkringsanstalten genom särskilda beslut, såvitt nu är i fråga senast den 30 mars 1951, tillerkänt Andersson livränta enligt militärensättningsförordningen för tiden den 28 mars 1949 — den 27 mars 1954, varvid invaliditetsgraden fastställts till 20 %.

Genom beslut den 5 maj 1950 och den 20 september 1951 har Kungl. Maj:t medgivit, att Andersson fick beredas ersättning, bland annat, i form av livränta för tiden den 28 mars 1949 — den 27 mars 1954, beräknad efter en invaliditetsgrad av 20 procent och en årsinkomst av 5 700 kronor, med avdrag av från riksförsäkringsanstalten för motsvarande tid utgående ersättning, dock med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke fick utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. I ärendet hade försvarets civilförvaltning, arméförvaltningens tygavdelning och försvarets skaderegleringsnämnd förklarat sig anse, att Andersson skadats under sådana omständigheter att kronan var skyldig att till honom utgiva ojämkat skadestånd.

I september 1951 fick Andersson det skadade ögat bortopererat och ersatt med protes.

Härefter har riksförsäkringsanstalten genom beslut den 1 november 1951, med jämkning av sitt beslut den 30 mars 1951, tillerkänt Andersson en livsvarig livränta för tid från och med den 1 oktober 1951 med 50 kronor för månad, varvid invaliditetsgraden beräknats till 25 %.

I skrivelse den 17 december 1951 till försvarets civilförvaltning har Andersson fordrat ytterligare ersättning av kronan och därvid, såvitt nu är i fråga, yrkat sådan jämkning av Kungl. Maj:ts beslut den 20 september 1951 att livräntan för tiden den 1 oktober 1951—den 27 mars 1954 beräknas efter en invaliditetsgrad av 25 procent.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen* (tygavdelningen) har i gemensam skrivelse den 17 april 1952 till Kungl. Maj:t överlämnat ärendet med därtill hörande handlingar.

Försvarets skaderegleringsnämnd, som yttrat sig i ärendet, har förordat att Andersson nu tillerkännes en livsvarig livränta, beräknad efter en invaliditetsgrad av 25 procent och en beräknad inkomst av 5 700 kronor om året, med avdrag av från riksförsäkringsanstalten utgående livränta.

Civilförvaltningen och tygavdelningen, vilka anslutit sig till skaderegleringsnämndens åsikt, att livränta nu bör fastställas för Anderssons återstående livstid, att utgå enligt av nämnden föreslagna grunder, har hemställt, att Kungl. Maj:t måtte dels tillerkänna Andersson ersättning i enlighet härmed för tiden till och med den 30 juni 1953, dels ock föreslå riksdagen att Andersson för tid från och med den 1 juli 1953 måtte tillerkännas en enligt samma grunder beräknad livsvarig livränta.

Genom beslut den 6 juni 1952 har *Kungl. Maj:t*, med ändring av beslutet den 20 september 1951, medgivit att Andersson må från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. beredas ersättning i form av livränta för tiden den 1 oktober 1951—den 30 juni 1953, beräknad efter en årlig inkomst av 5 700 kronor och en invaliditetsgrad av 25 procent, med avdrag för vad Andersson under samma tid uppburit eller kommer att uppbära i periodisk ersättning från riksförsäkringsanstalten, dock med iakttagande av att å den sålunda bestämda livräntan icke får utgå sådan tilläggsförmån, som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

Statskontoret har i utlåtande den 18 november 1952 förklarat sig icke ha något att erinra mot att Andersson beredes livsvarig livränta från och med den 1 juli 1953 med belopp och enligt de grunder i övrigt, som angivits i Kungl. Maj:ts beslut den 6 juni 1952.

Föredraganden.

Genom förenämnda beslut av Kungl. Maj:t den 20 september 1951 tillerkändes Andersson livränta för tid till och med den 27 mars 1954, beräknad efter en årsinkomst av 5 700 kronor och en invaliditetsgrad av 20 %. Enligt beslutet den 6 juni 1952 skall livräntan för tiden den 1 oktober 1951—den 30 juni 1953 i stället utgå efter en invaliditetsgrad av 25 %. För tid efter sistnämnda dag synes livsvarig livränta böra utgå på

sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1953 till V. G. G. Andersson utgå livsvarig livränta efter en beräknad årsinkomst av 5 700 kronor och en invaliditetsgrad av 25 procent — dock med avdrag för vad han på grund av olyckshändelsen uppbär i periodisk ersättning från riks försäkringsanstalten, livräntetillägg dock undantaget — med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionsstagare.

2.

Den 22 maj 1946 havererade ett Västmanlands flygflottilj tillhörigt flygplan, varvid dåvarande furiren *G. F. Reutne*, vilken såsom flygsignalist medföljde flygplanet, skadades så svårt, att vänstra benet måste amputeras. Enligt undersökning hade haveriet i första hand förorsakats av vissa bristfälligheter i motorns tändsystem.

Genom beslut den 1 juni och den 31 augusti 1951 samt den 15 maj 1952 medgav Kungl. Maj:t, att Reutne i anledning av ifrågavarande kroppsskada fick beredas ersättning med — utöver honom enligt Kungl. Maj:ts beslut den 18 november 1949 tillerkänd gottgörelse för sveda och värk samt för framtida men m. m. — bland annat livränta för tiden den 1 juli 1950 — den 30 juni 1951, då full arbetsförmåga förelegat, efter en inkomst av 700 kronor för månad samt för tiden den 1 juli 1951—den 30 juni 1952 efter en inkomst av 700 kronor för månad och efter en invaliditetsgrad för tidsperioderna den 1—den 22 juli och den 23 — den 29 juli 1951 samt den 30 juli 1951—den 30 juni 1952 beräknad till respektive 65, 100 och 65 procent, med avdrag för från riks försäkringsanstalten under motsvarande tid utgående sjukpenning och livränta, livräntetillägg dock icke inbegripet. I det ärende, som avgjordes av Kungl. Maj:t den 18 november 1949, förklarade försvarets civilförvaltning och flygförvaltningen, efter hörande av försvarets skaderegleringsnämnd, att enligt ämbetsverkens uppfattning kronan icke kunde undgå att utgiva skadestånd med ojämkat belopp, enär kronan såsom ägare av flygplanet gentemot Reutne svarade för flygplanets bristfälligheter och Reutne icke genom eget vållande medverkat till skadan.

I skrivelse den 19 oktober 1952 till försvarets civilförvaltning har Reutne yrkat livsvarig livränta efter en arbetsinkomst av 900 kronor för månad och efter en invaliditetsgrad av 65 procent.

Riksförsäkringsanstalten har tillerkänt Reutne livsvarig livränta från och med den 1 juli 1952 efter en beräknad nedsättning av arbetsförmågan med 55 procent.

Flygförvaltningen har i skrivelse den 21 november 1952 till Kungl. Maj:t överlämnat ärendet med därtill hörande handlingar.

Advokatfiskalen hos försvarets civilförvaltning har i en den 9 oktober 1952 dagtecknad, till flygförvaltningen överlämnad promemoria anfört att, sedan numera riksförsäkringsanstalten tillerkänt Reutne livsvarig livränta, hinder icke syntes möta att tillerkänna Reutne livsvarig skadeståndslivränta. Med hänsyn härtill borde Reutne tillerkännas livränta från den 1 juli 1952 till dess han fyller 67 år efter en antagen inkomst av 700 kronor i månaden och en nedsättning av arbetsförmågan med 55 procent. Efter det Reutne fyllt 67 år borde livränta utgå med hälften av vad tidigare beräknats. Från vad i livränta tillerkändes Reutne borde avdrag göras med vad han under motsvarande tider erhåller från riksförsäkringsanstalten.

Försvarets skaderegleringsnämnd har i yttrande den 3 november 1952 anfört, att nämnden i likhet med advokatfiskalen numera funne hinder icke möta att tillerkänna Reutne livsvarig skadeståndslivränta. Enligt nämndens mening måste emellertid antagas att Reutne, därest olyckan icke inträffat och han kunnat fortsätta sin anställning vid flygvapnet, numera skulle ha haft en inkomst av minst 900 kronor i månaden. Med hänsyn härtill ansåg nämnden, att till grund för Reutne tillkommande livränta borde läggas en antagen inkomst av 900 kronor i månaden. Invaliditetsgraden borde beräknas till 55 procent. Efter det Reutne uppnått 67 års ålder borde livräntan utgå med hälften av vad tidigare utgått. Från livräntan borde avdragas vad Reutne under motsvarande tider erhåller från riksförsäkringsanstalten, livräntetillägg dock undantaget.

Flygförvaltningen har anslutit sig till skaderegleringsnämndens förslag, dock att — med hänsyn till att Reutne är född år 1921 och då i regel någon nedsättning i livränta icke göres för livräntetagare i ålder omkring 40 år och därunder — nedsättning av Reutnes livränta vid 67 års ålder icke syntes böra göras, liksom ej heller nedsättning med hänsyn till rätt till allmän ålderspension syntes böra vidtagas. I anslutning härtill har ämbetsverket hemställt, såvitt nu är i fråga, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva att från anslaget till Diverse pensioner och understöd m. m. får till Reutne från och med den 1 juli 1952 utgå livsvarig livränta efter en antagen arbetsinkomst av 900 kronor för månad och efter en invaliditetsgrad av 55 procent, varvid från livräntan avdrag bör göras

för från riksförsäkringsanstalten under motsvarande tid utgående ersättningsförmåner, livräntetillägg dock icke inbegripet.

Genom gemensamma beslut av försvarets civilförvaltning och flygförvaltningen den 16 och 17 oktober samt den 22 och 23 december 1952 har till Reutne, i avbidan på slutlig reglering av livräntan för tid efter den 30 juni 1952, utgivits å conto sammanlagt 2 000 kronor, vilket belopp utbetalats av civilförvaltningen.

Statskontoret har i utlåtande den 5 december 1952 tillstyrkt, att Reutne tillerkännes livsvarig livränta i enlighet med skaderegleringsnämndens förslag.

Föredraganden.

I likhet med flygförvaltningen och statskontoret finner jag mig böra förorda att Reutne, räknat från och med den 1 juli 1952, tillerkännes livsvarig livränta. I enlighet med skaderegleringsnämndens förslag synes livräntan böra utgå, för tiden fram till dess Reutne uppnår 67 års ålder efter en inkomst av 900 kronor för månad och en invaliditetsgrad av 55 procent och för tiden därefter med hälften av vad tidigare utgått, dock med iakttagande av att å den sålunda bestämda livräntan icke må utgå någon sådan tilläggsförmån, som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må, räknat från och med den 1 juli 1952, till G. F. Reutne utgå livsvarig livränta, för tiden fram till dess Reutne uppnår 67 års ålder beräknad efter en inkomst av 900 kronor för månad och en invaliditetsgrad av 55 procent och för tiden därefter med hälften av vad tidigare utgått — dock med avdrag för vad han för motsvarande tid i förskott uppburit från civilförvaltningen och erhåller från riksförsäkringsanstalten, livräntetillägg dock undantaget — med iakttagande att å det sålunda bestämda livräntebeloppet icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

3.

Under en vid dåvarande Jönköpings-Kalmar regemente den 4 september 1945 anordnad övning i skjutning med granatkastare inträffade en sprängning av pjäsen, varvid värnpliktige furiren E. E. Gezelius, som

vid tillfället tjänstgjorde såsom servismanskap vid pjäsen, erhöll så svåra skador att han omedelbart avled. Av en i anledning av olyckshändelsen verkställd utredning framgick, bland annat, att till övningen utlämnats felaktig ammunition.

Omständigheterna i samband med olycksfallet blev föremål för prövning vid dåvarande regementskrigsrätten vid Jönköpings-Kalmar regemente, som genom utslag den 19 oktober 1945 ådömde de för utlämnandet av den felaktiga ammunitionen ansvariga straff för försummelse vid fullgörande av tjänsteplikt.

Riksförsäkringsanstalten, som prövat fråga om livränta åt den avlidnes moder, fru *Ester Gezelius*, förklarade genom beslut den 15 november 1945 att, då av den förebragta utredningen framgått att Ester Gezelius icke varit för sitt uppehälle väsentligen beroende av sonens arbete, någon livränta icke kunde tillerkännas henne i anledning av sonens död.

Ester Gezelius anförde besvär över riksförsäkringsanstaltens beslut hos försäkringsrådet, som genom utslag den 13 april 1946 ej fann skäl göra ändring i överklagade beslutet.

Sedermera har Ester Gezelius hos försvarets civilförvaltning yrkat att av kronan utfå livsvarig livränta med 100 kronor för månad. Härvid åberopar Ester Gezelius, som är född år 1891, att hon sedan flera år lider av kronisk ledgångsreumatism samt till följd därav är helt arbetsförmögen och ur stånd att reda sig själv. Sedan den 1 november 1948 vårdas hon för sin sjukdom å ett landstinget tillhörigt sjukhem och betalar för vården enligt gällande taxa. På grund av sjukdomen har hon erhållit folkpension som inberäknat indextillägg utgår med 1 350 kronor för år. Hon är frånskild och uppbär intet underhåll från mannen. Därest sonen levat, hade denne i högst väsentlig grad måst bidra till hennes försörjning.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen* (tygavdelningen) har i gemensam skrivelse den 11 mars 1952 till Kungl. Maj:t överlämnat ärendet med därtill hörande handlingar.

Försvarets skaderegleringsnämnd, som den 14 februari 1952 avgav yttrande i ärendet, förklarade, med hänsyn till bland annat att sonen haft för avsikt att efter avlagd officersexamen lämna ett väsentligt bidrag till moderns uppehälle, att Ester Gezelius borde tillerkännas en livränta av 100 kronor i månaden från och med den 1 januari 1952.

Civilförvaltningen och arméförvaltningen framhåller, under åberopande bland annat av ett likartat rättsfall, att ämbetsverken anser Ester Gezelius berättigad till visst skadestånd samt att ämbetsverken i fråga om dettas storlek ansluter sig till skaderegleringsnämndens förslag. Under åberopande härav hemställer ämbetsverken, att Kungl. Maj:t måtte dels från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. tillerkänna Ester Gezelius livränta för tiden den 1 januari—den 30

juni 1952 med 100 kronor för månad, dels ock föreslå riksdagen att tillerkänna Ester Gezelius en livsvarig livränta å samma belopp för månad, att utgå från och med den 1 juli 1952.

Genom beslut den 18 april 1952 har *Kungl. Maj:t* med hänsyn till föreliggande omständigheter medgivit att till Ester Gezelius fick, räknat från och med den 1 januari 1952 till och med den 30 juni 1953, från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m., utgå livränta med 100 kronor för månad. Tillika har *Kungl. Maj:t* förklarat sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Ester Gezelius för tid från och med den 1 juli 1953.

Statskontoret har i utlåtande den 18 november 1952 förklarat sig icke ha något att erinra mot att Ester Gezelius från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m. tillerkännes livsvarig livränta med 100 kronor för månad från och med den 1 juli 1953.

Föredraganden.

Beträffande livränta till Ester Gezelius för tiden till och med den 30 juni 1953 föreligger redan beslut av *Kungl. Maj:t*. För tid därefter synes livränta böra utgå på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionsstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att *Kungl. Maj:t* måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må på grund av förenämnda olyckshändelse från och med den 1 juli 1953 till Ester Gezelius utgå livsvarig livränta med 100 kronor för månad med iakttagande att å livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

4.

Den 11 september 1951 inträffade i Malmö en sammanstötning mellan ett järnvägståg och en kronan tillhörig lastbil, förd av förrådsvakmästaren Karl Allan Widén och med förrådsmanen Nils Karlsson-Freij såsom passagerare. Vid sammanstötningen åsamkades Widén och Karlsson-Freij så svåra skador att de avled, Widén omedelbart och Karlsson-Freij den 19 i samma månad.

I anledning av olyckshändelsen har riksförsäkringsanstalten jämlikt olycksfallsförsäkringslagen tillerkänt Freijs efterlevande hustru Maria

Freij livränta för tiden från och med den 20 september 1951 så länge hon lever ogift med 2 186 kronor 67 öre för år samt makarnas dotter Kerstin, född den 22 november 1940, livränta med 1 093 kronor 34 öre för år till dess hon uppnått 16 års ålder, dock med avdrag för de pensionsförmåner, som jämlikt 1947 års allmänna familjepensionsreglemente av statskontoret utgives till Maria Freij och Kerstin Freij.

Maria Freij har för egen del samt såsom förmyndare för *Kerstin Freij* hos försvarets civilförvaltning yrkat, såvitt nu är i fråga, ersättning i form av livränta med, till Maria Freij 600 kronor för år och till Kerstin Freij samma belopp till dess hon uppnått 19 års ålder.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen* (tygavdelningen), som inhämtat yttrande från försvarets skaderegleringsnämnd, har med överlämnande av till ärendet hörande handlingar i gemensam skrivelse den 30 september 1952 anfört bland annat följande. Med hänsyn till att föraren av bilen måste anses vara ensam vållande till olyckan och därvid uppkomna skador, kunde kronan icke undgå att utgiva ersättning till de skadelidande. Advokatfiskalen hos civilförvaltningen hade tillstyrkt utgivande av livränta till Maria Freij med 600 kronor för år så länge hon lever ogift och till Kerstin Freij med samma belopp tills hon uppnått 18 års ålder. Skaderegleringsnämnden hade anslutit sig till advokatfiskalens förslag utom i så måtto att enligt nämndens mening livräntan till Maria Freij, som är född den 28 december 1899, borde utgå högst till dess hon uppnått 67 års ålder. Ämbetsverken anslöte sig till vad nämnden föreslagit. På grund av vad sålunda anförts hemställde ämbetsverken, att Kungl. Maj:t måtte *dels* medgiva att från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. fick utbetalas, såvitt nu är i fråga, till vardera av Maria Freij och Kerstin Freij livränta för tiden den 20 september 1951—den 30 juni 1953 efter 600 kronor för år, *dels ock* föreslå riksdagen att till Maria Freij och Kerstin Freij må utgå livräntor för tid efter den 30 juni 1953 enligt nyss angiven grund.

Statskontoret har i utlåtande den 17 oktober 1952 förklarat, att ämbetsverket icke funnit anledning till annan erinran mot civilförvaltningens och arméförvaltningens förslag än att livräntan till Kerstin Freij syntes böra utgå i första hand till dess hon fyllt 16 år och att frågan om livränta för tiden därefter fram till dess hon fyllt 18 år borde framdeles, efter ansökan, tagas under omprövning av Kungl. Maj:t.

Genom beslut den 16 januari 1953 har *Kungl. Maj:t* medgivit att till vardera av Maria Freij och Kerstin Freij må utgå livränta för tiden den 20 september 1951—den 30 juni 1953 i enlighet med vad civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit. Tillika har Kungl. Maj:t förklarat Sig framdeles vilja meddela beslut i fråga om livränta åt Maria Freij och Kerstin Freij för tid från och med den 1 juli 1953.

Föredraganden.

Beträffande livräntor till Maria Freij och Kerstin Freij för tiden till och med den 30 juni 1953 föreligger beslut av Kungl. Maj:t. För tid därefter synes livräntor till Maria Freij och Kerstin Freij böra utgå på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit. Dock synes livräntan till Kerstin Freij, i överensstämmelse med den ståndpunkt som intagits i vissa tidigare ärenden av liknande beskaffenhet (härutinnan torde få hänvisas till prop. 1950: 75, punkterna 1 och 4) böra utgå i första hand till dess hon fyllt 16 år. Frågan om livränta för tiden därefter fram till dess hon fyllt 18 år bör efter ansökan framdeles tagas under omprövning. Denna prövning torde få ankomma på Kungl. Maj:t. Livräntorna bör bestridas från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså, att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1953 utgå livräntor till Maria Freij med 600 kronor för år så länge hon lever ogift, dock högst intill dess hon fyllt 67 år, samt till Kerstin Freij med 600 kronor för år längst till dess hon fyllt 18 år, med iakttagande att å de sålunda bestämda livräntorna icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån, som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

5.

Hemmansägaren *A. A. Magnusson*, Vret, Odensjö, som den 2 december 1949 var kallad till hästbesiktning i Odensjö jämlikt militära uttagningsförordningen, blev under färden till besiktningen omkullsprungen av en häst och ådrog sig därvid vissa skador.

Sedan Magnusson begärt ersättning i anledning av olycksfallet, har försvarets civilförvaltning och arméförvaltningen, efter hörande av riksförsäkringsanstalten och försvarets skaderegleringsnämnd, tillerkänt Magnusson ersättning med tillhoppa 2 168 kronor 82 öre, varav 533 kronor 65 öre för vidkända kostnader, 1 168 kronor 50 öre för förlorad arbetsförtjänst till och med den 26 augusti 1950 och 466 kronor 67 öre såsom provisorisk livränta för tiden den 27 augusti 1950—den 26 augusti 1951.

Riksförsäkringsanstalten, som delgivits ett den 20 december 1951 utfärdat läkarutlåtande beträffande Magnusson, har, efter framställning från arméförvaltningen, i skrivelse den 27 februari 1952 meddelat, att Magnusson, därest olycksfallsförsäkringslagen varit tillämplig, enligt anstaltens bedömande skulle ha varit berättigad till livränta efter den 26 augusti 1951

med 466 kronor 67 öre för år, motsvarande 25 % nedsättning av arbetsförmågan, att utgå under hans återstående livstid.

Försvarets civilförvaltning och *arméförvaltningen* (intendenturavdelningen) har i gemensam skrivelse den 28 mars 1952 hemställt att Kungl. Maj:t måtte, räknat från och med den 27 augusti 1951, bereda Magnusson livränta under hans återstående livstid med 466 kronor 67 öre för år.

Genom beslut den 20 juni 1952 har *Kungl. Maj:t* medgivit att från anslaget Vissa ersättningar i anledning av skador vid militär verksamhet m. m. må till Magnusson utbetalas — förutom den Magnusson av ämbetsverken tillerkända ersättningen, tillhopa 2 168 kronor 82 öre — livränta för tiden den 27 augusti 1951—den 30 juni 1953 med 466 kronor 67 öre för år räknat. Tillika har Kungl. Maj:t förklarat Sig vilja framdeles meddela beslut i fråga om livränta till Magnusson för tid från och med den 1 juli 1953.

Statskontoret har i utlåtande den 18 november 1952 förklarat sig icke ha något att erinra mot att Magnusson tillerkännes livsvarig livränta från och med den 1 juli 1953 med belopp, som civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit.

Föredraganden.

Med hänsyn till föreliggande omständigheter synes det skäligt, att Magnusson av kronan tillerkännes livsvarig livränta som om olycksfallsförsäkringslagen varit tillämplig. Jag föreslår därför att Magnusson för tid efter den 30 juni 1953, på sätt civilförvaltningen och arméförvaltningen föreslagit, erhåller livränta under sin återstående livstid med 466 kronor 67 öre för år, med iakttagande av att å livräntan icke bör utgå någon sådan tilläggsförmån som eljest tillkommer pensionstagare. Livräntan synes böra bestridas från anslaget Diverse pensioner och understöd m. m.

Jag hemställer alltså att Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen medgiva,

att från det under tolfte huvudtiteln uppförda förslagsanslaget Diverse pensioner och understöd m. m. må från och med den 1 juli 1953 till A. A. Magnusson utgå livsvarig livränta med 466 kronor 67 öre för år med iakttagande att å den sålunda bestämda livräntan icke må åtnjutas någon sådan tilläggsförmån som enligt gällande bestämmelser eljest tillkommer pensionstagare.

Med bifall till vad föredraganden sålunda, med instämmande av statsrådets övriga ledamöter, under punkterna 1—5 hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

C. F. von Horn.